Λύσσαγε ο βοριάς, με δύναμη έξι, κι' ένα στα τόσα κύματα, φρενάριζε το κατάφορτο ποστάλι, που ανέβαινε πάνω στο καιρό, για τον Πειραιά. Καθώ ς το αλμυρό σπρέυ έλουζε το μεγάλο βαπόρι, ο μήνας έκλεινε, κι' όλα έδειχναν ότι τα μελτέμια κατέφθαναν με ορμή, για να αντικαταστήσουν τους χλιαρούς νοτιάδες.

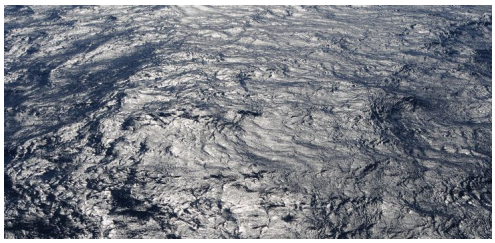

Ασήμιζε όλη η θαλάσσια επιφάνεια σαν την κοιτούσες κόντρα στο φως του τελευταίου μεσημεριού του Ιουλίου. Η εβδομάδα άνοιγε με ανέμους που σφύριζαν, και ένα δικό μου εξαήμερο έκλεινε, έτσι κάπως στενάχωρα, αφού ήταν το καλύτερο του φετινού χρόνου, μα πλέον ήταν παρελθόν.

Λίγες ώρες αργότερα, η συνήθης καθημερινότητα, ερχόταν με όλη της την αδράνεια. Το ασθμαίνον λεωφορείο πάνω στο γλυκοχάραμα, ήρθε να αντικαταστήσει τους ήχους από τα μαντάρια. Και η βουή της πόλης που ξυπνούσε, έσβηνε παρελθούσες, ήσυχες ανατολές.

Επτά ακόμα εικόνες και λίγες λέξεις, επιχειρούν να μεταφέρουν λίγο από το κλίμα του Αιγαίου.

Στο δυτικό κέρας του όρμου της Αγίας Ειρήνης, μερικές εκατοντάδες μέτρα μακριά από τα λουτρά της Κύθνου, βρίσκεται τούτο το εκκλησάκι του Αη Νικόλα. Λευκό, λαμπερό στίγμα στην καφέ παλέτα της άνυδρης γης. Σαν ένα διακριτικό δείγμα μιας ισόρροπης τάσης για πίστη. Στο κάδρο και η γαλανόλευκη, ίσα που κυματίζει από τον αδύναμο Σορόκο. Με τον λευκό σταυρό πάνω στο θαλασσί φόντο και τις εννέα γαλανόλευκες λωρίδες που αντιστοιχούν στις συλλαβές της φράσης «ελευθερία ή θάνατος».

Η καλή πλευρά της καλής Ελλάδας.

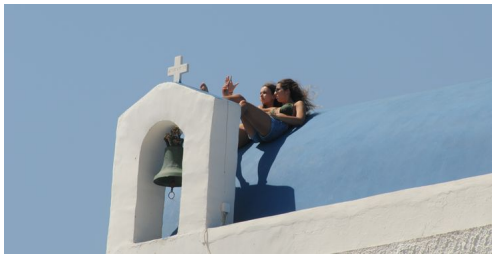

Κι από τον αη Νικόλα της Κύθνου, στο άγιο Σώστη της Σερίφου. Κάποιος ίσως ασεβής μεν, πραγματιστής δε, θα τον ονόμαζε και αη Σέλφη. Σε δυάδες, τριάδες, ή και σε πολυπληθέστερα σχήματα, τα κοριτσάκια ανέβαιναν πάνω και οι selfie πήγαιναν και έρχονταν. Όπως το ζευγάρι της εικόνας που σκαρφαλωμένο στο θολωτή στέγη, το γαλάζιο της οποίας δύσκολα ξεχωρίζει από τον ουράνιο θόλο, απαθανατίζεται για να θυμάται τη σκηνή κάποιους χειμώνες αργότερα.

Μια μικρή, ίσως όχι και τόσο τυχαία ή αδιάφορη παρατήρηση, είναι το πλήθος των αμιγώς κοριτσίστικων παρεών. Με δόση χιούμορ, θα το χαρακτήριζα πλήγμα στον πολιτισμό.
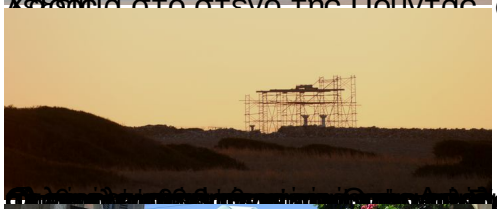
Χώρος στο στενό της Πούντας ανάμεσα Πάρο – Αντίπαρο. Δεν χρειάζονται άλλες